

Mauno Vanhala

Koronajenkka

Scifiromaani

Koronajenkka

Mauno Vanhalan aiempia teoksia:

Totinen mies

Koronajenkka

Mauno Vanhala

Kuolin johonkin koronaan,
tukehduin yksin,
kukaan ei hyvästellyt,
lapseni huutelivat maski päässään,
lasioven takaa,
kuin olisin saastetta.

© 2020 Mauno Vanhala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa.

ISBN 978-952-80-2369-2

1. Jukka ja Alice

Joku kolisi, ja rämisi, ilmeisesti keittiössä. Se oli kattiloiden ääni! Professori Jukka Kuusisto heräsi ääneen säpsähtäen. Kello vuoteen vierellä näytti aamukuutta, 25.03.2040. Hänellä kesti hetken tajuta, mistä oli kyse.

Alice siellä yritti vanhasta tottumuksestaan keittää heille aamupuuroa, ja välineet lentelivät. Ilmeisesti hän ei taas tänään muistanut heidän kuuluvan Valtiollisen Terveysruuan jakelun piiriin. Alzheimerin tauti vei hänet menneisyyteen, jolloin keittiö oli kodin sydän, ja siinä maailmassa aamupuuron keittäminen oli päivän alku. Nykyään keittiövälineitä ei tarvittu kuin autenttisuuden takaamiseksi joidenkin 2000-luvun alkukymmenien muisteluun omistettujen juhlien järjestelyissä.

He olivat valinneet aikoinaan helpon ratkaisun, ja automaattinen putkikuljetus toi tarjottimella Säynätsalon Terveiden aikuisten asumisosuuskunnan ruokakeskuksesta lämpimän puuron, leivän, tuoremehun, maitolasin, munat sekä pekoni- ja korvikkeen keittiön vastaanottohyllykköön. Sieltä sähkömagneettisen kentän avulla lattiapinnalla äänettömästi liukuva kotirobotti, Koti-Elsa kantoi aamupalan pöytään.

Puuro oli kiehausuttu kuivatettujen hiivasolujen proteiinijauhosta. Kemistit olivat onnistuneet reilu vuosikymmen sitten luomaan luonnollisen, klorofylliinin toimivan kopion. Alkuperäisen avulla kasvit ovat kautta aikojen valmistaneet aurionvalosta, ilman hiilidioksidista, ja vedestä hiilihydraatteja, mutta nyt kopion avulla yhteyttäminen onnistui myös keino-turnipseissa. Näin tuotettua sokeria riitti kylliksi proteiinin tuottamiseen yksinkertaisesti käyttämällä hiivaa, ja kuivamalla syntynyt mäski jauhoiksi. Menetelmästä johtuen puuron maku muistutti hiukan vanhan ajan sahtia.

Leipä oli Aurinkoleivän tuote. Sitä yhtiö valmisti omalla menetelmällään veden, typen, hiilidioksidin ja aurinkosähkön avulla kasvatetun bakteerimassan kuivatuista jauhoista.

Pekoni oli synteettistä lihaa, mutta onneksi munat sentään tulivat vielä kanoista.

Alkuperäiset luomutuotteet olivat nykyään herrojen herkkua, joihin toki heilläkin olisi ollut varaa. Jukka tilasikin joskus

työmaaruokalassa syödessään originaaleja, mutta Alicen kyky nauttia ruuasta oli taudin myötä hävinnyt. Hänen kannaltaan oli se ja sama, mitä söi, kunhan söi. Ja tosiasiaassa suurin osa maailman 12 miljardista asukkaasta eli keinotekoisesti tuotetulla ruualla.

”Lopetahan jo, Alice. Aletaan puurolle, niin minäkin ehdin lähteä kaikessa rauhassa työmaalle”, Jukka sanoi rauhoittavasti levottomalle vaimolleen, keräillen samalla kattiloita liedeltä takaisin kaappeihin.

”Minäkin lähdén Hippokselle”, Alice Adidas verryttelyasustaan vastasi katsellen ympärilleen kuin jotakin etsien, ja jatkoi:

”Onkohan se isä soittanut? Kun minulla on niin ikävä.”

”Oscar kuoli jo kahdeksan vuotta sitten. Etkö sinä muista?”, Jukka rauhoitteli vaimoaan silittäen samalla tämän hartioita.

”En minä muista mitään. Hippokselle pitäisi lähteä! Missähän se työasukaan on, kun ei sitäkään löytynyt, vaikka kuinka etsin. Onko se pesulassa, vai missä ihmeessä se on?”

”Älä hätäile, kyllä se löytyy. Muistatko Alice, että sinulla on nyt vapaapäivä. Sinun ei tarvitse lähteä tänään töihin, vaan voit vaikka onkia ahvenia, tai katsella vanhoja elokuvia Tritovisiosta.”

”Niin. Minäpä lähdenkin sitten narraamaan muutaman kalan. Missähän ne minun kumisaappaatkin on?”, hän tokaisi, ja huomasi sitten jotakin muutakin puuttuvan.

Alicen katse harhaili ympäri huushollia. Hän tuntui olevan taas hukassa, kuten Alzheimer-potilas joskus on.

Jukan oli ensin hankala tottua siihen, koska Alice, jos joku oli ollut aiemmin terävä havainnoija. Sekin vaivasi, kun tämä yleensä syytti häntä tavaroittensa hukkaamisesta.

Nytkin Alice alkoi selvästi kiihtyä kaivellessaan verkkareitensa taskuja:

”Oletko piilottanut minun rahapussini. Eihän minulla ole rahaa, jos käyn kioskillä! Mihinkäs sinä olet sen laittanut?”

”Et sinä tarvitse saappaita, vaan voit onkia rannalta. Ja sähköinen lompakkosi on eteisen seinäkaapin alahyllyllä. Ei se ole hukassa”, Jukka rauhoitteli vaimoaan, ja yritti suunnata jutun toisaalle:

”Muistatkos sinä, että meillä on pian hääpäivä. Se on 1.4, eli viikon kuluttua. Muistatko? Olemme silloin matkalla, Perussa, Machu Picchulla, siellä Aurinkoportilla! Muistatko, kun käytiin siellä, joskus silloin, kun oltiin nuoria?”

”En minä nyt muista hääpäivää. Onko se nyt?”, Alice sanoi, ja jatkoi sitten innostuneen näköisenä, suu leveässä hymyssä:

”Mutta nyt minä muistan, että nuorina me vaeltelimme siellä Machu Picchulla. Siellä on kaunista, ja haluan sinne!”

Sitten Alice havaitsi Elsan kattavan keittiön pöytää. Hän terävoityi, ja asteli jäntevin askelin sen ääreen. Näytti tosin, ettei hän ensin tiennyt, ottaako lusikka, vaiko haarukka puuroa varten.

Jukka auttoi ohjaillen:

”Sinun pitää syödä hyvin, kuten varmaan muistat. Puuro ja kananmuna aamulla suojaavat sydäntä”, Jukka totesi autellessaan vaimoaan, syöden samalla siinä itsekin.

Jukka oli Alicen omaishoitaja. Koska Alzheimerin tautiin kuuluivat kiukuttelu ja epäluuloisuus, hänen hoitonsa ei ollut aina helppoa. Maakunnilla ei ollut henkilöresursseja muistisairaiden vanhusten hoitoon, vaan robotiikka korvasi kotihoivassa ihmistä. Elsa olikin pätevä, ja se tarkkaili monia Alicen elintoimintoja. Se ohjaili hänet housujen kosteusanturin tarpeesta viestittäessä vessaan, aukaisi pyynnöstä Tritovision, ja tarkkaili Alicen hengitysilman nälkähormonipitoisuutta. Kun Alicen nälkä oli suuri, se tilasi ruokakeskuksesta lounasaikaan sopivan annoksen. Alice piti erityisesti lihapullista, ja perunamuusista, joita hän tänäänkin todennäköisesti söisi. Levontarpeen diagnosoidessaan se hyssyttelisi kehtolaulua hyräillen Alicen päiväunille, kuin pikkulapsen. Alicen nukkuessa se siivoaisi pöydän, ja pyyhkisi lattialta pölyt, ja menisi

sen jälkeen keittiön komeroon odottamaan Alicen vireysanturin piippausta siitä, että hän olisi taas hereillä. Elsa myös ilmoitti Jukalle töihin, jos kotona sattuisi jotakin odottamontta. Siksi Jukan ei tarvinnut olla huolissaan, että Alice jäisi hoivatta.

Kyseessä taisi olla kuitenkin onnen päivä, koska Alice porhalsi aamupalalta suoraan toilettiin, ja kohta sieltä kuului voimakas rutina, ja purkaus, sekä onnen ähkäisy. Sen jälkeen lokshti automaattinen peräpään suihku porisemaan, ja Jukka tiesi, että pylykin oli nyt pyyhitty. Nykysapuskoissa oli sen verran vähän kuituja, että liikkumisestaan huolimatta Alicen suoli toimi enintään kerran viikossa. Lääketiede ei ollut vieläkaan kyennyt ratkaisemaan vanhan ihmisen ummetuksen hoitoa, ja ankarista tukkeumista seuraavat suolirepeämät olivat ensiapujen arkipäivää.

Aamukahvin jälkeen, Alicen vessareissua valvoessaan hän vilkaisi vielä toisella silmällä Tritovisiosta uutiset, ja alkoi suoriutua töihin.

"Naitattaa kovasti", Alice sanoi tullessaan toilettesta, ja tarttui Jukan käsivarteen, alkaen vetää tätä kohti makuuhuonetta. Hän jatkoi:

"Mennään naimaan, minä annan sinulle kunnon köröt!"

Alicesta oli nopeasti etenevän Alzheimerin taudin myötä tullut täysin estoton puheissaan. Jukka muisti vallan hyvin, että

se itse asiassa oli taudin ensimmäinen oire, joka ilmeni kiusallisesti kaupunginjohtaja Pajusen pitämällä Itsenäisyyspäivän vastaanotolla noin kuusi vuotta sitten. He olivat kättelyvuorossa, kun normaali uudenvuodentoivotusten sijaan Hippos-2030 hankkeen merkittävimmän yrityksen, High Quality of Life (HQL) OY:n apulaisjohtaja, dosentti Alice Kuusisto rouva Pajusta tervehtiessään tokaisi isoon ääneen:

”Terve vaan. Niin se sinäkin onnistuit tänne kekkereihin vielä itsesi keplottelemaan. Minä olin jo varma, että sinun aikasi olisi ohi! Vieläkö se muuten Kertulla edes mieli tekee joskus, vai onko elämä jo mennyt?”

Alice puisteli rouvan kättä kiusallisen pitkään, ja nauraa hihitteli merkitsevästi. Tervehdysjonossa tapahtuneen havainnut juhlakansa ihmetteli suu ammolleen, kun Jukka ohjaili vastustelevaa vaimoaan sivummalle.

”Mitä sinä nyt tuommoisia? Mikä sinulle tuli?”, Jukka kyseli ottaen samalla tarjoilijalta heille tervetuliaisjuoman.

”No ei minulle mikään tullut. Sellainenhan se tuo Kerttu on, huorahtava”, Alice supatti, nyt hiljaa.

Hyvin nopeasti tuon jälkeen Alicen luonne muuttui epäluuloiseksi, suorastaan vainoharhaiseksi. Työmaalla hän arveli jonkun myrkyttävän iltapäiväkahvia saadakseen ihmiset seksihurjasteluihin. Hänen mielestään kaikki paneskelivat toistensa kanssa. Ensin kaikki luulivat sitä Alicen omintakeiseksi

huumoriksi, mutta kun se jatkumistaan jatkui, se alkoi murentaa siihen saakka niin erinomaisena pysynyttä työilmapiiriä. Kukaan ei ensin ymmärtänyt, että kyse oli Alzheimerin taudin ensioireesta, vainoharhaisuudesta. Jälkeen päin ajatellen muitakin taudin merkkejä, kuten asioitten unohtamisia ja niiden omituisia selityksiä, olisi ollut aiemminkin havaittavissa. Joka tapauksessa ongelmat kasvoivat nopeasti niin, että parin kuukauden kuluttua Alice irtisanottiin, ja Jukan piti alkaa kehittelemään hänelle turvaverkkoa.

Jukka oli yhdessä Alicen kanssa saavuttanut kaiken, mitä heillä oli, ja olisi ollut kohtuutonta hylätä kumppani, ja vaimo tämän kaltaisessa tilanteessa. Toki Alicelle olisi parantumattoman sairauden takia ollut mahdollista hakea armollista loppua, eutanasiaa, mutta siihen Jukasta ei tuolloin ollut.

Jukalle Alicen yliseksuaalisuudesta tuli Jukalle ensin henkinen rasite. Alicen sairastumisen jälkeen hänen koskettamisensa seksuaalisessa mielessä tuli vastenmieliseksi. Se tuntui tunnotoman ihmisen hyväksikäytöltä, ja hänen oli pakko lopettaa. Toki lopettaminen ei poistanut Alicen haluja.

Tietenkin hänellä itselläänkin oli omat tarpeensa, mutta ne hän oli hoitanut siististi parin Hippos-2030 valmennuskeskuksen keski-ikäisen naisvalmentajan kanssa, vastapalveluksia tekemällä. Hän nimittäin auttoi valmentajien nuoria urheilijoita pärjäämään kovassa kilpailussa siirtämällä heille

ohi jonojen lihaksen, ja testosteronia tuottavien Leydingin solujen kantasoluja. Tulokset olivat hyviä.

Hän piti muistisairasta Alicea enemmänkin lapsenaan, jota halusi hoitaa kaikin tavoin hyvin. Siksi hän hankki joululahjaksi Alicelle panorobotti Paavon. Sitä säilytettiin numeroluokan takana makuuhuoneen kaapissa, jotta Jukka saattoi säädellä sen käyttöä. Se oli 160 senttinen, leveäharteinen, karvarintainen, ja vääräsäärinen kirgiisi, joka jostakin syystä herätti naisissa alkukantaisen seksuaalisuuden. Paavo ei puhunut, mutta se oli ohjelmoitu joikaaman. Kokemuksesta Jukka tiesi, että pieni joiku ennen aktia saisi Alicen kuumaksi, kuin hellakoukun!

Toisaalta hän tiesi, että Alice jäisi itkemään, jos ei saisi, mitä halusi. Niinpä hän riisui Alicelta housut, ja talutti hänet vuoteeseen. Sitten hän opasti Paavon Alicen sängyn viereen, ja suoritti ohjelmoinnin. Sillä oli sekä nopean, että rajun rakastelun, ja vielä kolmantena nautinnollisen lemmiskelyn ohjelmat. Tällä kertaa hän nappasi pikaohjelman päälle.

Alice odotti, kun Paavo joikaisi seisaaltaan lyhyen, minuutin värssyn. Sitten Jukka ohjasi Paavon Alicen viereen, ja automaatti alkoi toimia. Joikuessa kookosöljy oli kostuttanut Paavon peniksen liukkaaksi, eikä Alicen kuivuus haitannut, vaan paneskelu sujui juohevasti.

Hän meni odotellessaan Tritovision ääreen, ja alkoi kelata edellisen viikonvaihteen Tour de Skin loppunousua Val de Fiemmessä. Virtuaalilasiensa kautta hän saattoi seurata holografisesti, kun Tauno Pienipuska iski 30 sekunnin takamatkalta vauhdilla ohi Victor Bantshukovin, ja ylivoimaiseen voittoon. Tauno oli yksi hänen yhtiönsä kantasolusiirtojen mallikappaleista, jonka menestystä oli ilo katsella. Venäläisten, eikä norjalaisten doping purrut tällä kertaa, kun punapersepaviaanin mitokondrio-ominaisuuksilla viritetty lihassiiro oli alkanut toimia Taunon lihaksistossa. Viritys oli tuonut pienen, mutta riittävän edun toisiin kilpailijoihin nähden

Samaan aikaan, kun Tauno tuli voittajana maaliin, makuuhuoneesta kuuluivat Alicen riemunkiljahdukset.

”Aiih, voihhh, ihanaa, lisää, lisää”, Alice korahelti.

Nyt Jukka tiesi hoidon olevan ohi, ja hän ohjasi Paavon automaattiseen peniksen pesuun, ja sen jälkeen komeroon.

Aktin jälkeen Alicen silmät loistivat tyytyväisyyttään, ja Jukalakin oli hyvä mieli. Alicen näin rauhoituttua Jukka varmisti vielä ennen lähtöään, että vaimon turvavyö oli aktivoitu. Sitteen hän näppäili eteisen käytävän seinille virtuaalisen Saimaan aallokon lipluttelemaan, sekä viritti todellisen tuntuksen mato-ongen nojaamaan rantakiveen. Keinomadon Alice tuikkaisi vielä vanhasta muistista koukkuun, ja yleensä hän aloittikin päivänsä onkien rannalta pikku sinttejä tuntikaupalla.

Kyllästyttyään kyttäämään aika ajoin nykivää kohoa, hän juosta hölkkötteli eteisessä rantoja katsellen. Se kävi helposti, koska eteisen lattiaa peitti elektroninen juoksumatto, joka aktivoitui Alicen astuessa sen päälle. Matto noudatteli kumppareisen rantapolun muotoja, nousuja ja laskuja, ja toisaalta piti automaattisesti huolen, että Alice ei pääsisi koskaan ulko-ovelle saakka. Jos Alicen vauhti kiihtyi, matto lisäsi nousukulmaa, ja vierintänopeutta. Siinä kyllä koetellusti ahnaamankin pinkojan halu hiipui.

Aikoinaan tehdyn lihasten kantasolusiirron takia hänen juoksunsa vastasi vielä yli 55-vuotiaana hyväkuntoisen 3-kympipisen kovaa hölkkää, ja hän saattoikin painella mattojuoksua parhaina päivinä maratonin verran. Maasto, ja maisemat vaihtuivat aina Jukan valinnan mukaan, Afrikan viidakkopoluta Suomen talvisille teille. Saimaan rannoista Alice piti eniten.

2. Sattuma

Jukka ei lakannut ihmettelemästä, kuinka oikeastaan kaikki elämässä oli tullut hänelle pyytämättä, ja sattumalta. Eivätkä elämää ohjaavat sattumat olleet aina tuntuneet hyvälle, mutta hyväksyttävähän ne on. Tosin häneltä oli vienyt vuosikausia oppia, että elämää ei loppujen lopuksi voi paljoakaan ohjata, ja että puheet elämän hallinnasta olivat sitä tuntemattomien höpinää.

Hänestä tuli täysin sattumalta lääkäri, ja erityisemmin sellaiseksi hakeutumatta tutkija, ja nyt HQL:n toimitusjohtaja. Koko urapolkuun liittyi kiinteästi yksi hänen elämänsä kipeimmistä asioista; vaimon menetys. Aikoinaan hän oli varma, että jos olisi saanut valita, ei olisi sitä polkua valinnut. Nyt hän ei enää tiennyt.

Hän oli tutustunut Elinaan aikoinaan Tampereen Lääkäripäivillä 2002. Jukka oli tuolloin töissä Oulun Yliopistollisen Keskussairaalan kirurgisella osastolla, ja oli tullut päivittämään yleislääketieteen tietojaan. Sisään kirjoittautumisessa, sekä myöhemmin päivällä opastamassa ihmisiä Suuren salin ovella oli nuori nainen, jonka kanssa Jukka jäi juttelemaan.

Scifityyppisessä fiktiossa tutkijapariskunta ajautuu Pekingiin, kehittämään hoitoa maailmaa riivaavaan koronapandemiaan.

He päätyvät työryhmään, joka muokkaa lääketieteen nimissä ihmisen ja punaperseapinan, tai ihmisen ja borneonsian alkioista kimeereitä, ihmissikoja, ja ihmisapinoita.

Koronapandemian haltuunotossa sikaihmisissä, ja apinaihmisissä tuotetut valkosolusiirteet, ja vasta-aineet osoittautuvat tehokkaiksi.

Covid-19 pandemia osoittautuu ennakoitua sirkeämmäksi, koska viruksen mutaatiokyky on suuri, ja rokotteet, ja lääkkeet jäävät sen kehityksestä jälkeen.

Pandemiasta seuraa maailmanlaajuisesti 100 miljoonaa kuolemaa, joko Covid-19-tautiin, tai nälkään. Pakolaisongelma pahenee, ja lähivuosina Suomeen tulee 150.000 afrikkalaista maahanmuuttajaa. Se johtaa Suomen poliittisen kentän uudelleen jakautumiseen.

Pandemiasta hyötyvät laaketeollisuuden osakkeen-omistajat tyhjiin lupauksiin pohjautuvien pörssikurssien nousun myötä.

Kirja on lähivuosien tulevaisuusfantasiaa, ja se päättyy kertomaan lääketieteen mahdollisuuksista 2040-luvulla, jolloin kimeerit tuottavat täsmähoitoa viruksiin, ja tarjoavat lähteen lihaksensiirteisiin, elimenkasvatukseen, raajan uusimiseen, tai vaikkapa hajuaistin parantamiseen.

Samalla kirja on suomalaisen lääkärin, Jukka Kuusiston, ja uusiseelantilaisen tutkijan, Alice Birkenbergin rakkaustarina.

